— Neked! — mondta a hernyó megvetően. — Hát ki vagy te?

Így megint ott voltak, ahol a beszélgetés elején. Aliszt egy kicsit bántotta, hogy a hernyó olyan röviden felelget neki, ezért hát kihúzta magát és nagyon komolyan így szólt:
— Azt hiszem, először kegyednek kellene megmondania, kicsoda.

— Miért? — kérdezte a hernyó.

Ez a kérdés megint zavarba hozta Aliszt. Semmise jutott eszébe, amivel fönti kijelentését megokolhatta volna, azután meg a hernyó is nagyon rosszkedvűnek látszott, jobbnak látta tehát, ha elmegy.

— Gyere vissza, — kiáltott utána a hernyó. — Fontos közlendőm van.

Ez kecsegtető volt. Alisz megfordúlt és visszajött.

— Sohase jőjj ki a sodrodból! — mondta a hernyó.

— Ez az egész? — kérdezte Alisz és nagyokat nyelt dühében.

— Nem, — felelt a hernyó.

Alisz belátta, hogy okosabb lesz, ha vár, hiszen úgy sem volt semmi dolga. Azután meg hátha igazán mond valamit a hernyó, aminek hasznát vehetné. Az azonban csak vígan pöfékelt tovább, anélkül, hogy egy szót is szólt volna. Végre széjjelvette a karjait, a pipát kivette szájából és megszólalt:
— Szóval, úgy-e azt gondolod, hogy megváltoztál?

— Igen uram. Félek, hogy igen, — felelt Alisz. — Nem tudok dolgokat, amiket azelőtt tudtam és amellett minden pillanatban változtatom a nagyságomat.

— Miféle dolgokra nem emlékszel? — kérdezte a hernyó.

— Megpróbáltam például felmondani azt a verset, hogy Este van, este van, de valami egészen más jött ki belőle, — válaszolta Alisz szomorúan.

— Mondd föl a János bácsit*) — szólt a hernyó.

Alisz meghajolt és elkezdte:

János bácsi vén legény,
Mért jár mindig a fején?
Haja fehér, mint a hó,
Kendnek ez már nem való!

*) A János bácsi ismert angol költemény, amit Alisz valószinüleg az iskolában tanult. Természetesen egészen másképpen van, mint ahogy itt elmondja.